

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

VI. Epistola Eivsdem Ad Marcianvm Avgvstvm. Leo episcopus Romanæ & vniuersalis ecclesiæ, Marciano Augusto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO
 CHRISTI
 451.

& coepiscopus noster Lucianus, & filius noster Basilius
 diaconus, quantum in ipsis fuit, studiose his quæ eis iniun-
 xeras, adfuere: sed actioni eorum iustitia negauit effectû.
 Data XI. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

VI.

EPISTOLA EIVSDEM

AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus Romanæ & vniuersalis ecclesiæ, Marciano Augusto.

MAGNO munere misericordiæ Dei, totius ecclesiæ ca-
 tholicæ multiplicata sunt gaudia, cum sancto &
 glorioso clementiæ vestræ studio perniciosissimus error
 extinctus est, vt labor noster citius ad desideratum perue-
 niret effectum, quem Deo seruiens principatus vester &
 fide & potestate iuisset. Quia etsi in virtute Spiritus san-
 cti inter quasilibet dissensiones per sedis apostolicæ famu-
 latum euangelii erat defendenda libertas, manifestior ta-
 men apparuit gratia Dei, quæ præstitit mundo, vt in victo-
 ria veritatis, auctores tantum violatæ fidei deperirent, &
 sua integritas ecclesiæ redderetur. Bellum igitur quod pa-
 cis nostræ inimicus excitauerat, adeo feliciter, dextera Do-
 mini pugnante, confectû est, vt triumphante Christo, om-
 nium sacerdotum esset vna victoria; & coruscante lumine
 veritatis, erroris tenebræ cum suis assertoribus pelleren-
 tur. Nam sicut in ipsa Domini resurrectione credenda, ad
 corroboranda initia fidei, multum securitatis accessit, quod
 quidam apostoli de corporea Domini Iesu Christi verita-
 te dubitarunt, & visu atque contactu fixuras clauorum
 & vulnus lanceæ perscrutando, ambiguitatem cunctis,
 dum ambigunt, abstulerunt: ita nunc quoque dum aliquo-
 rum infidelitas confutatur, omnium hæsitantium corda
 firmata sunt; & profecit vniuersis ad illuminationem, quod
 quibusdam intulit cæcitatem. In quo opere digne & iuste
 exultat vestra clementia, quæ fideliter proprieque prop-
 spexit, vt orientalibus ecclesiis diabolicæ insidiæ non nocerent,
 sed ad propitiandum Deum efficaciora vbique offerrentur
 holocausta, quando per mediatorem Dei & hominum,
 hominem Christum Iesum, eadem confessio plebium,
 eadem sacerdotum, eadem esset & regum, gloriosissime
 fili, & clementissime Auguste. His autem
Concil. Tom. 9.

1667. 10.

1. Tim. 1.

E c

propter quæ tanta facta est congregatio sacerdotum, bono & optabili fine compositis, miror & doleo, quod pacem vniuersalis ecclesiæ diuinitus reformatam, ambitionis rursus spiritus inquietat. Quamuis enim necessarie sibi frater meus Anatolius consuluisse videatur, vt ordinatorum suorum errorem deserens, in assensum catholice fidei salubri correctione transfret: custodire tamen debuit, vt quod * vestro beneficio noscitur consecutus, nullius cupiditatis prauitate turbaret. Nos enim vestræ fidei & interuentionis habentes intuitum, cum secundum suæ consecrationis auctores eius initia titubarent, benigniores circa ipsum quam iustiores esse volumus, quo perturbationes omnes quæ operante diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remediis leniremus: quæ illum modestum magis quam immoderatum facere debuerunt. Qui etiam si præcipuis meritis, optimoque iudicio legitime fuisset ac solenniter ordinatus; contra reuerentiam tamen Canonum paternorum, contra sancti Spiritus instituta, contra antiquitatis exempla, nullis posset suffragiis adiuuari. Apud Christianum & vere religiosum, vereque orthodoxum principem loquor: multum Anatolius episcopus proprio detrahit merito, si illicito crescere optat augmento. Habeat, sicut optamus, Constantinopolitana ciuitas gloriam suam, ac protegente dextera Dei, diuturno clementiæ vestræ fruatur imperio. *Matth. 16.* Alia tamen ratio est rerum secularium, alia diuinarum: nec præter illam petram quam Dominus in fundamento posuit, stabilis erit vlla constructio. Propria perdit, qui indebita concupiscit. Satis sit prædicto, quod vestræ pietatis auxilio, & mei fauoris assensu, episcopatum tantæ urbis obtinuit. Non dedignetur regiam ciuitatem, quam apostolicam non potest facere sedem; nec villo speret modo, quod per aliorum possit offensiones augeri. Priuilegia enim ecclesiarum, sanctorum patrum Canonibus instituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate conuelli, nulla nouitate mutari. In quo opere auxiliante Christo fideliter exequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum, quoniam dispensatio mihi credita est, & ad meum tendit reatum, si paternarum regulæ sanctionum, quæ in Synodo Nicænâ ad totius ecclesiæ regimen, spiritu Dei instruente, sunt con-

ANNO
CHRISTI
451.

dita, me (quod absit) conuiente, violentur, & maior sit apud me vnus fratris voluntas, quam vniuersæ domus Domini communis vtilitas. Et ideo sciens gloriosam clementiam vestram ecclesiasticæ studere concordia, & his quæ pacificæ congruunt vnitati, piissimum præstare consensum precor, & sedula suggestione vos obsecro, vt ausus improbos, vnitati Christianæ paci; contrarios, ab omni pietatis vestræ abdicetis assensu, & fratris mei Anatolii, nocituram ipsi, si perstiterit, cupiditatem salubriter comprimatis; ne ea quæ vestræ gloriæ atq; temporibus inimica sunt, cupiens, maior suis velit esse prioribus: liberumq; illi sit quantis potuerit splendere virtutibus, quarum non aliter particeps erit, nisi caritate magis voluerit ornari, quam ambitione distendi. Hanc autem improbi desiderii conceptionem nunquam quidem debuit intra cordis sui recipere secretum: sed cum illi fratres & coepiscopi mei, qui vice mea aderant, obuarent, ab illicito appetitu, eorum saltem salubri contradictione, cessasset. Nam & vestræ pietatis apices, & ipsius scripta declarant, legatos sedis apostolicæ, sicut oportuit, contradictione iustissima ei restitisse, vt inexcusabilior esset præsumptio, quæ se nec increpata cohiberet. Vnde quia conuenit fidei vestræ vel gloriæ, vt sicut hæresis Deo per vos agente destructa est, ita etiam omnis ambitus retundatur: agite, quod & Christianæ est probitatis & regis, vt prædictus episcopus paret patribus, consulat paci, neq; sibi æstimet licuisse, quod Antiochenæ ecclesiæ sine vlllo exemplo, contra statuta Canonum, episcopum ordinare præsumpsit; quod nos amore reparandæ fidei, & pacis studio retractare cessauimus. Abstineat ergo ab ecclesiasticarum iniuria regularum, & illicitos declinet excessus, ne se ab vniuersali ecclesia, dum inimica paci tentat, abscindat. Quem opto magis irreprehensibiliter agentem diligere, quam in hac præsumptione, quæ illum ab omnibus separare poterit, perdurare. Frater autem & coepiscopus meus Lucianus, qui cum filio meo Basilio diacono clementiæ vestræ ad me scripta portauit, omni deuotione partes susceptæ legationis impleuit: qui non est æstimandus negotio defuisse, quem potius causa deseruit. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

Concil. Tom. 9.

E e ij